(४) अथाभिघारणे मन्त्रमाह। "आप्यायतां घृतयोनिः। अग्निर्हव्यानुमन्यतां। खमङ्क्ष्व त्वचमङ्क्ष्व। सुरूपं त्वा वसुविदं। पशूनां तेजसा। अग्नये जुष्टमभिघारयामि" इति। घृतमेव योनिः कारणं यस्यासौ 'घृतयोनिः'। घृतेन हि ज्वालोद्भवति। तादृशः 'अग्निः', 'आप्यायतां'। 'हव्यानि', चास्मदीयानि 'अनुमन्यताम्' अङ्गीकरोतु। हे पुरोडाश त्वमपि 'खं' रन्ध्रं, पाकजन्यं 'अङ्क्ष्व' अञ्जय, तथा 'त्वचं', 'अङ्क्ष्व' अञ्जय, घृतेन पिहितरन्ध्रं स्निग्धच्छायं चात्मानं कुरु। ततोहं 'सुरूपं' शोभनरूपञ्च, 'वसुविदं' धनानां लम्भयितारं, 'अग्नये', 'जुष्टं' प्रियं, 'त्वां', 'पशूनां तेजसा' अनेन घृतेन, 'अभिघारयामि' उपरि घृतधारया संस्करोमि॥

(५) अथ पाच्यामुपस्तरणमन्त्रमाह। "स्योनं ते सदनं करोमि॥ २॥ घृतस्य धारया सुशेवं कल्पयामि" इति। हे पुरोडाश 'ते' तव, 'स्योनं' सुखहेतुं, 'सदनं' स्थानं, 'करोमि'। 'घृतस्य धारया', 'सुशेवं' सुशेवितुं योग्यं यथा भवति तथा, 'कल्पयामि' सम्पादयामि॥

(६) अथ पुरोडाशस्य सादने मन्त्रमाह। "तस्मिन्त्सीदामृते प्रतितिष्ठ। व्रीहीणां मेध सुमनस्यमानः" इति। हे 'व्रीहीणां', 'मेध' सारभूत पुरोडाश, 'तस्मिन्' स्थाने, 'सीद' अवस्थितिं कुरु, तथा 'सुमनस्यमानः' सुप्रीयमाणः, 'अमृते' निरुपद्रवे तस्मिन् स्थाने, 'प्रतितिष्ठ' प्रविष्टो भव।

(७) अथ पुरोडाशस्योद्वासने मन्त्रमाह। "आर्द्रः प्रथस्व-